

ki neslišno jadra proti Šmarni gori. Kako čudno me skeli ta-le majhna ranica na prstu, še vedno kaplja kri iz nje. —

Sedaj so se v čudno pesem izgubile dekletove oči, sedaj ni nič več zvončkov po teh-le travnikih, sedaj vsako noč zagrnem okna in se skrijem v temo, sedaj lahko samo še takole pod molčečimi hrasti ležim in prisluškujem življenju.

Voz na cesti proti Skaručni nič več ne ropota; pred svojo hišo je zavil pozni potnik.

VOJESLAV MOLE

SINU

Čuj, sinko, kako gre vihar
po nebu in zemlji, udar
udaru sledi in bliskov žar
pred njimi skoz noč se vali —
tam divji jezdec jaše.

Si čul peketanje kopit?
Teman mu je konj in svetel ščit,
krvav mu je prapor v roki razvit,
a kadar z mečem zamahne —
Bog čuvaj drage naše!

Zdaj, zdaj — Ne. Že daleč grmi,
zdivjal je v prepade noči,
le dež še v vrtu šumi
in pravi pravljice večerne —
vse kakor zvezde zlate.

Naj sije ti v dušo njih soj.
Tam zunaj je noč in je boj,
a tu je ljubezen, ti moj.
Ne boj se, moj sinko, in spi —
jaz zarje sanjam zate.